

Amikor nincs más

*Hová fordulhatnék,
szavaimmal kibez?
Ki hallgatna meg,
ha én magamat nem?
S én mondom is sokszor,
sorolom hányszor,
mi nincs jól,
amin segíteni kéne.
Hisz annyi a gond,
még több baj,
s nem tudni, mi sürgősebb:
ami kicsorbult késsel,
sarkából kifordult,
ami nincs jól,
amin segíteni kéne:
megbántott,
megrontott életeken,
hisz elmennek az emberek,
feleszi őket a rög,
a sár,
csak a sérelmek maradnak,
hasadék a házak falán.
Éjjel is hallani,
ahogy vinnogy
a pénztelen élet,
amiben nincs öröm,
csak a szégyen.
Öregeknek a szegénységben
nem majd
tegnap kellene a segítő szó,
hisz most élnek,
s többé már
soha még egyszer,
kiszáradnak az időből,
s nincsen, aki segítsen.
Hová fordulhatnék,
értük,
másokért*

*szavaimmal kibez?
Amikor nincs más,
ki hallgatna meg,
ha én magamat nem?*

Azt láttam

*Akkor kellett volna
ajtót mutatnom nekik,
amikor beengedtem őket.
Jöttek a melegre,
az ételszagra.
Kicserélt magukat:
hozták a napos arcukat.*

*Nem tudtam,
talpukkal merre caplattak sárban,
aljasságban.
Milyen mocsokban
turkáltak kezükkel.
Csak azt láttam már,
fekete volt a víz,
amit utánuk kiöntöttem.*

*Csak azt láttam,
utánuk a fények elpernyésednek,
s az ég újra
szívemig besötétül.
Míg ők az országmagaslatokon
játszódtak aztán önfeledten,
mint egymással
kutyák a gyepen.
Vigyoruk vöröslik felém
azóta is
minden napfelkelteben.*

Nem tavaszt

*Elbullajtván kibűlt levelét,
reményét a fa,
nem gondol új hajtásra,
most még rügyekre se,
nem még virágra.*

*Az ég csikorító
hidegére számít,
minden irányú szélre,
káoszára.
Spórolást a világitással is,
a Hold-pislákolást várja.*

*Nem tavaszt még,
az égre Napot.
Bizalma sérült ág,
ami örökké sajog.
Magabiztató elszánással
a mindent átvészelő
túlélésre készül,
a konok kitartásra.*